

Syv måneder i et telt i FORTUNA

Da Anna kom ut til Paraguay igjen i 1982 var det et nytt område Gud hadde minnet henne om. Det lå enda lenger ute i jungelen. Det var området rundt Curuguaty – indianerreservat som ligger i fylket Canindeyu. Misjonærer hadde besøkt stedet for 25 år siden, men etter dette hadde de ikke hatt besøk av noen som forkynte dem evangeliet. Følgelig var det heller ingen troende her.

Nå var imidlertid ikke dette helt enkelt, og indianerne som holdt til her var ikke så vennlig innstilt overfor en hvit inntrenger – som attpåtil var kvinne.

Men jeg hadde ikke noe valg, for Gud hadde gitt meg denne nye arbeidsoppgaven, så det fikk bære eller bryte. Dermed dro jeg innover i jungel i troen på at Han skulle være med å bevare meg.

Jeg var også litt bedre rustet fordi jeg nå hadde fått en nyere jeep. Den gjorde nok et uutslettelig inntrykk på indianerne etter hvert, for på folkemunne kalte de den bare for ”Den hvite kraften”.

Jeg var nok både et fornøydlig og underlig syn der jeg kom kjørende innover i skogen. De første milene gikk ganske greit for det var asfaltert vei, men så var det slutt på moroa. De neste ti milene bød på sølete, rød jord. Da jeg omsider stoppet fem timer senere vet jeg ikke hvem som var mest rød – jeepen eller jeg. Den røde sølen hadde en egen evne til å trenge inn over alt.

Men det gjorde ingen ting, for nå var jeg endelig framme i Fortuna, hos indianerne. Fortuna var navnet på kolonien, og den lå ca syv km fra landsbyen Curuguaty

Møtet med disse indianerne ble en spesiell opplevelse. De var veldig skeptiske i utgangspunktet.

Det var nok ikke så rart, fordi den hvite mann har mye på samvittigheten når det gjelder behandlingen av indianerne. Derfor skulle det heller ikke bli enkelt å bo her for meg.

Mottakelsen i Fortuna var ikke akkurat det jeg vil si hjertelig, og jeg fikk ikke lov til å bosette meg inne på deres område.

Heldigvis så hadde jeg tatt med meg et telt, og dette var noe nytt og merkelig. Teltet vakte oppsikt for noe slikt hadde de ikke sett før. Jeg fikk aller nådigst lov til å slå det opp på det området som de utpekte. Jeg husker ennå hvor nøye de målte opp 50 ganger 50 meter, og jeg fikk plassere teltet under et stort tre. Her var plassen de hadde avsatt til den hvite kvinnen og teltet hennes. På dette området skulle jeg få lov til å tilbe min gud, men jeg var nektet all kristen virksomhet utenfor firkanten min. De ville overhode ikke ha noen ny religion

Indianerne satte opp tre punkter som betingelse for at jeg skulle få lov til å bli på dette stedet: Jeg skulle hjelpe de syke og jeg skulle bygge opp en skole. Det tredje punktet var nok det som vanskeligst å etterkomme, men jeg hadde ikke noe valg hvis jeg skulle få bli: Jeg måtte ikke drive noen som helst propaganda for min religion. Og et slikt påbud er ikke lett å etterkomme for en kristen som formelig brenner etter å dele ut budskapet om frelsen i Jesus Kristus. Men jeg måtte bare legge dette problemet i Herrens hender, og hvile i visshetene om at Han skulle finne en utvei.

Indianerne i Fortuna hadde opp gjennom generasjonene tilbedt solen. De var helt overbevist om at den var den

Innenfor de avsatte 50 x 50 meter fikk Anna plassert både jeepen og teltet, og i dette bodde hun de første syv månedene i Fortuna

store guds øyne, og med den så han ned på jorden. Og de sang solens pris. Spesielt når solen steg opp om morgen kunne jeg høre vakker sang hvor de hyllet solen.

Men indianerne hadde også mange andre betenkelige skikker, blant annet dyrket de fedrenes ånder. Og de utøvde hekseri, nesten som voodoo hvor man ved hjelp av demoner kastet ulykke over mennesker man ikke likte.

Dette kunne jeg ikke sitte stille og se på, og forsøkte å si imot dem. Men utover dette forsøkte jeg å vise dem min respekt som best jeg kunne”, forteller hun.

Månedene gikk og det var ikke fritt for annet enn at Anna følte tilværelsen tøff der hun satt i teltet sitt. Det var liksom ikke slik hun hadde tenkt seg virksomheten sin. Alene i et telt omgitt av skeptiske indianere som nektet henne å evangelisere.

Men som så mange ganger før, helsearbeidet baner vei for evangeliseringen. Etter en tid kom indianerne til Anne for å få hjelp til å trekke ut tenner. Det var liksom ikke så farlig å slippe henne til i tanngarden, men desto verre å la budskapet hennes få plass i hjertene deres.

Evangeliseringsforbudet hadde fortsatt gyldighet, og de voksne indianerne passet seg vel for å komme for nær innpå "misjonærkvinnen".

Etter hvert var det noen få som ville låne kassetter med evangeliet på deres eget språk, men det stoppet der.

Det var riktignok noen som våget seg til å spørre om litt åndelig veiledning samtidig som de fikk behandling for sine sykdommer.

"Men når de var inne i hytta mi kunne jeg snakke om hva jeg ville. Og jeg benyttet hver minste anledning til å fortelle dem om Jesus. Det var tydelig at de hadde store åndelige behov, og for meg som visste svaret på deres åndelige lengsler var det vondt å ikke kunne evangelisere åpent", forteller Anna.

Barna derimot var atskillig mer åpne, og den medfødte nysgjerrigheten deres drev dem nærmere og nærmere teltet og den underlige damen med den hvite huden.

Langsamt ble kontakten etablert, og Anna kunne begynne å lære dem noen enkle barnesanger, samtidig som hun startet opp med søndagsskole. Dette ble akseptert av de voksne indianerne.

Når barna satte i gang med å synge, ja da sang de ofte så det ljomet. De var glade i sang og musikk. Og som barn flest så sparte de ikke på volumet. Det var som de enkle melodiene smøg seg mellom trærne innover i skogen, og etter hvert smøg de seg videre inn i de voksnes hjerter. Og det er vel ikke noe som kan åpne

hjertene som nettopp sang og musikk? Og her brukte Herren nettopp barna og deres sangglede til å vekke de voksnes nysgjerrighet. De begynte å lytte, og etter hvert kunne Anna observere at de listet seg nærmere og nærmere. Slik fortsatte ”stillingskrigen” til fram mot juletider.

En underlig julekveld

”Jeg satte min lit til Herren. I sitt eget ord hadde Han klart og tydelig sagt at Han hadde gjort klar en banet vei for meg. Så hvorfor skulle jeg egentlig tvile på det? Og jeg forsøkte å hvile i den gamle sangstrofen: ”*Før du min fot, eg treng ei sjå min veg så langt og vidt, eit steg er nok åt meg.*”

Plutselig var det en tanke som slo meg – de aller fleste indianerne visste jo ikke hva jul var for noe, og her så jeg min store mulighet. Det var fortsatt strengt forbud mot å forkynne evangeliet, men jeg sa at det skulle være en liten fest, og det synes de var helt greit. Dermed innbød jeg alle til å besøke meg. Jeg gjorde i stand små poser til barna, og kjøpte inn massevis med julekake.”

Noen dager før julaften rigget Anna opp en julekrybbe og plasserte den utenfor teltet, med Josef og Maria, Jesusbarnet og hyrdene.

”Innimellom satt jeg og spilte norske julesanger, og så gråt jeg en skvett. Det er rart med det – julen er noe spesielt.

Jeg hadde også fått Joel til å lese inn juleevangeliet på en kassett – på indianernes eget språk. Jeg kjente forventningen spre seg i hele kroppen, og jeg var nok

like spent som barna, når de venter på at presangene skal åpnes.

Da selveste julaften kom, skjedde det noe helt spesielt. Jeg hadde allerede gått i spenning noen dager, men tro det eller ei. De første gjestene begynte å komme allerede før klokka seks på morgenen, enda jeg hadde sagt at festen skulle begynne når sola begynte å gå ned. Det var indianere rundt meg hele dagen.

I løpet av ettermiddagen hadde flere hundre samlet seg på plassen foran den provisoriske skolen vår. Og i spissen var selveste høvdingen og rådet hans og alle de ti soldatene.

Nå ville de gjerne få vite hva slags program jeg skulle by på, og jeg fortalte dem det, og da tilbød de seg å hjelpe til slik at alt kunne foregå i ro og orden. Jeg var selvsagt glad for dette samarbeidet.

Herren var allerede ”på banen”

Barna satt tett i tett på bakken, mens de voksne fikk sitte på skolebenkene. De som ikke fikk plass stod rundt om. Det var i sannhet en underlig julekveld.

Først fikk høvdingen og underhøvdingen ordet. De var svært så elskverdige og nå takket de meg for at jeg hadde kommet. Og deretter oppfordret de folket til å holde seg i ro, og høre etter det jeg hadde å si. Kunne jeg nå skimte en liten åpning for evangeliet? Jeg begynte å ane at Herren hadde vært ”på banen” før meg og beredt grunnen, og nå kunne jeg gå i hans ferdiglagte gjerninger.

Jeg kjente en forunderlig glede og fred inni meg da jeg fikk ordet, samtidig som jeg kjente respekt og stor beven for oppgaven som nå lå foran meg.

Øyeblikket var kommet da de for aller første gang skulle høre juleevangeliet. Ved hjelp av Bruno – en av mine tidligere elever fra skolen i Paso Cadena – fikk jeg fortelle om Jesus og julen, og hva det betydde for meg personlig, forteller en beveget Anna, og forflytter seg i tankene, fra Løten og tilbake til den paraguayiske jungelnatten.

Etterpå hentet hun trekkspillet sitt, satte seg på en kasse, og der ute i jungelen, på selveste julekvelden 1982 tonte for første gang de norske julesangene ut i nattemørket. De store trærne dannet nærmest en perfekt katedral, og oppe på himmelen blinket tusenvis av stjerner. Det var som om de sendte en spesiell hilsen ned til den ensomme misjonæren, omtrent som de sa: ”Vi er her oppe og våker over deg”.

Isen ble brutt

Noe slikt hadde ikke indianerne verken sett eller hørt før. Den hvite kvinnen var merkelig i deres øyne, men nå måtte de gå enda nærmere for å høre den vakre melodien.

Stille kom de tassende på bare føtter, sto som sild i tønne og lyttet andektig.

”Det var noe av det skjønneste jeg har opplevd. Glade jul og flere av de andre kjente julesangene vi bruker i Norge tonte ut i jungelnatten. Jeg synes nesten jeg var hensatt til Betlehemsmarkene. Selv om vi var ute i den paraguayiske tropenatten, var det omtrent som vi hørte englesangen,

”Etterpå satte jeg på en kassett med juleevangeliet innlest på guarani. Jeg kan ikke beskrive de følelsene og den atmosfæren som lå over oss denne stunden, men

jeg vet at det var nok et av de størst øyeblikkene i livet mitt. Mens budskapet ”Eder er i dag en Frelser født...” lød ut i tropenatten sendte jeg en inderlig bønn og takk opp til Ham som hadde gjort dette mulig.

Det var helt stille i den store forsamlingen, og mange satt med bøyd hode.

Man kan trygt si det var en verdenspremiere der ute i jungelen denne kvelden. For første gang i historien fikk de høre juleevangeliet.

Denne julekvelden ble helt annerledes enn noen av de julekveldene jeg hadde opplevd til nå. Det ble så sterkt og så nært og jeg tror nok dette var den rikeste julekvelden jeg noensinne har opplevd. Av ytre prakt, glitter og stas, mat og drikke var det vel så enkelt og spartansk som det kunne få blitt. Men du hvor rik og glad jeg kjente meg.

Det var en uendelig stor nåde som ble meg forunt denne julekvelden. Tenk å få lov til å være et lite sendebud for Kristus, og fortelle om verdens eneste frelser og håp, til så mange som fikk høre dette for første gang. Kan det finnes noe større en det?

Etter at vi hadde feiret julefesten kom høvdingen: ”Nå har vi vært på din fest, så nå må du komme til vår fest.” Den skulle være ved nyttår. Jeg visste jo litt om disse festene fra den tiden jeg var i Paso Cadena og jeg visste at de kunne være litt uhyggelige, men jeg lovet å komme.

”Nueva Esperanza”

Da nyttår kom gjorde jeg som jeg hadde lovet dem. Jeg møtte opp, og var sammen med dem i to timer. Det var i orden for da hadde jeg jo vært der.

Men tenk - endelig var kontakten oppnådd, og jeg kunne så smått begynne med den oppgaven som Herren hadde lagt på meg, å bringe evangeliet ut til disse fattige og forkomne indianerne.

Nå varte det heller ikke lenge før indianerne satte navn på teltet hennes – ”Nueva Esperanza” – som på norsk betyr ”Nytt håp”.

Med jordhytte som bolig og egen plass til ”Den hvite kraften” synes Anna at hun hadde tatt et langt steg framover

Ikke lenge etterpå hjalp indianerne henne med å sette opp en jordhytte, og etter 7 måneder i telt kunne hun flytte inn i en noe mer komfortabel hytte. Til og med bilen fikk et eget tilbygg, og den hadde indianerne for lengt døpt til ”Mbarete moroti” – ”Den Hvite kraften”.

I tiden framover bar hennes innsats rike frukter. Selv om det var slitsomt, og hele 300 kilometer til nærmeste postboks, var det her hun ville bli.

Augustin har samlet barna til søndagsskole

Augustin Estigarribia var en av dem som fikk være til uvurderlig hjelp for Anna i Fortuna. Han var paraguayer med en god utdanning og han jobbet i Fortuna i ni år. Han tok etter hvert hånd om skolen og undervisningen, mens Anna sørget for at skolebygget kom på plass.

Ble nektet å holde dåp

Augustin var en fin kristen ungdom og etter hvert tok han hånd om den lille menigheten som begynte å vokse fram. Han ble dens første pastor, og etter tre års virksomhet fikk han døpe den første indianeren. Indianerne ville ikke ha en slik seremoni i sin egen koloni, og vi ble nektet å døpe her.

Men vi gjorde det så enkelt at vi vasset over elven til den andre siden og så hadde vi dåpen der i stedet”, sier Anna med et smil.

Dåp i Fortuna

Den første som ble døpt var han som var pastor i menigheten i Fortuna – Bienvendio Morales. I dag har menigheten også sitt eget fine kirkebygg – et lysende eksempel på at evangeliet seiret.

Etter at "isen var brutt" og indianerne skjønnte at de kunne stole 100 % på den merkelige hvite kvinnen, var det flere spennende prosjekter som så dagens lys. I 1987 ble det gitt anledning til å få kjøpe mer jord til kolonien. Fortuna begynte på dette tidspunktet å bli i minste laget for de 200 familiene som bodde der. Med god støtte fra NORAD og Kirkens Nødhjelp hjemme i Norge fikk Anna disponert midler slik at de kunne kjøpe mer jord, og samtidig komme i gang med å bygge veier. Det er fruktbar jord i denne delen av landet, og når man nå fikk ny vei, var det også enklere for indianerne å få fraktet varene sine til markedet. Noe som igjen ga dem penger til å bedre livskvaliteten sin.

Anna skjønte fort at det var behov for skole. Kunnskap er en nøkkel ut av fattigdom, mener hun. Kan vi gi dem undervisning kan de også komme seg i jobb, og de kan lære seg praktiske ting som letter dagliglivet deres. For å lykkes så måtte det også bygges skole. Anna var praktisk anlagt, og hun fikk oppført et skolebygg med plass til 450 elever. Dette var en barneskole, og tre år etterpå startet hun opp med ungdomsskole. Senere kunne hun innvie den første videregående skolen for

indianere i Paraguay – en ny viktig milepæl var nådd i misjonsarbeidet.

Det var et fantastisk øyeblikk da jeg hun kunne overrekke nøklene til rektor, og erklære den første videregående skole for indianere i Paraguay for åpnet. Da hun startet opp med den første skolen, fikk hun tak i en kristen lærer. Han snakket indianernes språk, og ikke lenge etter hadde de fått i stand en liten søndagsskole. Foreldrene synes ikke dette gjorde noe, og det var jo

egentlig ikke så farlig om barna fikk høre litt om den snille mannen som har navnet Jesus.

Lær meg mer om Jesus

Bienvenido og Ramon

En av de ungdommene som besøkte Anna i jordhytta, var 20 år gamle Ramon Gomez. Han hadde gjennom lengre tid hørt på Anna når hun sang og spilte. Nysgjerrigheten i ham var vakt. Selv om det fortsatt var strengt forbudt for indianerne å snakke med Anna om de åndelige tingene, så var det ikke noe som kunne holde Ramon tilbake. Han nærmest snek seg inn til Anna og fikk en fin samtale med denne merkelige damen, og det underlige budskapet. Tenk at det var en som brydde seg om alle mennesker – også indianerne.

En som ønsket bare det beste for dem, og som kunne gi fred til urolige hjerter.

Ramon fikk med seg en bibel på Ava Gurani-indianernes eget språk. Han måtte gjemme den godt for det var strengt forbudt å ha en slik bibel. Og han kunne bare ta den fram om natten å lese i den i smug. For oss i Norge som har full frihet kan det være vanskelig å sette seg inn i en slik situasjon. Men for Ramon var det forbundet med livsfare, både å eie, og lese en slik bok.

Jo mer han leste, jo mer ble han grepet av budskapet, og han forteller:

”En natt skjedde det en stor forandring med meg, og jeg kjente at Herren selv var til stede i hytta der jeg satt og leste. Det var som om Ordet åpenbarte seg, og jeg ble overbevist om at det jeg leste var sant. Jeg ble enda mer hungrig etter å bli bedre kjent med Jesus.”

I det skjulte oppsøkte han misjonæren igjen, og tryglet henne: ”Lær meg mer om Jesus!” Han er heller ikke lite stolt når han forteller at han ble den første kristne i Fortuna.

Ramon hadde indiansk mor og spansk-ættet far. Faren var død, mens moren levde i beste velgående. Nå fikk hun nyss om sønnens omvendelse, og resultatet var at hun ble både fortvilet og rasende. Beskjeden hun ga til sønnen var krystallklar: ”Du setter ikke beina din en gang til i hytta hos denne misjonæren.”

Men den som virkelig har fått smakt Guds velsignelser lar seg ikke stoppe så lett, og dermed fortsatte Ramon å oppsøke ”gudstjenestene” hos Anna.

Dette var mer enn moren kunne akseptere. Sønnen hennes hørte kristen forkynnelse, og denne var ikke samsvar verken med hennes indianske kultur eller den katolske tro. Tiden var inne til å sette hardt mot hardt:

"Går du en eneste gang til på slike møter, så blir du kastet ut hjemmefra!"

Det hadde tilspisset seg til en virkelig kamp i åndens verden for den unge gutten.

Men han hadde virkelig fått Jesus inn i hjertet, og kunne ikke bøye av for morens krav. Så på det neste møtet var han på plass igjen.

Da han kom hjem senere på dagen fikk han følgende beskjed av moren: "Ramon – du må ut av vårt hjem, og det øyeblikkelig".

Han fikk så vidt lov til å pakke med seg det mest nødvendige i en liten sekk, og deretter ble han satt på dør.

Nå hadde han valgt å følge Kristus, med alt hva det måtte innebære. Han hadde mistet både sin familie og sitt hjem, og hadde ikke noe sted å gjøre av seg.

Mens han satte kursen innover i skogen var det som om han hørte en stemme som klart å tydelig sa til ham: "Ramon, frykt ikke! Jeg er med deg!"

Han skjønnte straks at det var Herren selv som talte til ham, og selv om han i øyeblikket ikke hadde noe sted å gjøre av seg, ble han beroliget av dette løftet.

Noe senere forbarmet oldefaren seg over ham og lot ham flytte inn hjemme hos seg. Oldefaren hadde vært i Brasil, og der hadde han lært Jesus å kjenne, forteller Ramon.

20-åringen fortsatt å gå til gudstjeneste hos misjonæren, og ryktet om Ramons omvendelse begynte å spre seg. Etter hvert fikk han følge av flere andre, og 30. desember 1984 ble de ni første indianerne døpt i Fortuna.

Selv om flokken av troende hadde økt, hadde de fortsatt ikke noe frihet til å samles om Guds ord. Det var mang en kamp som ble utkjempet på det åndelige området. Høvdingen og hans folk var hele tiden etter de kristne, og det var ikke en lørdag uten at de dro de m til politiet. Politiet på sin side kom også med trusler: ”Dere må slutte med dette!” var ordren fra alle lokale myndigheter. Men verken Ramon eller noen av hans trossøsken ville fornekte sin tro. Denne åndskampen ble dramatisk tilspisset da høvdingen en dag la en bredbladet jungelkniv mot Ramons hals. Nå fikk han valget – Jesus eller livet.

Den unge Ramon Gomez så høvdingen rett inn i øynene, og med klar stemme sa han følgende: ”Jeg velger Jesus. Så får du heller drepe meg.”

Sekundene som fulgte var ladet av spenning. Folket rundt sto som forsteinet. Aldri hadde noen tidligere våget å trosse høvdingen. Og de hadde aldri tort å snakke imot ham.

Nå hadde nok ikke høvdingen ventet et slikt klart svar, og det i tillegg fra en 20-åring, så han ble tydelig forfjamset. Dermed bøyde han, og han gjorde heller ikke alvor av sin fryktelige trussel.

Men dette spennende øyeblikket markerte også et vendepunkt i Ramons liv. Fra nå av forsto han at Jesus hadde et helt spesielt kall til ham.

Han skulle evangelisere blant sine egne, blant indianerne.

Ble førstepastor

I løpet av de neste årene vokste den lille flokken av kristne – på tross av alle de vanskeligheter og forfølgelser som de lokale myndighetene møtte dem

med. Men i 1992 skjedde det et stort under ved at en av lederne i Fortuna ble en kristen. Dermed fikk den lille kristne flokken frihet til å evangelisere. Unggutten som ble kastet ut hjemmefra gikk veien fra å være eldste og hjelpepastor, til å bli førstepastor for det kristne arbeidet i 18 indianersamfunn.

Seint og tidlig var han på farten. Overalt hvor han kom til forkynte han budskapet om Kristus. Men det var ikke uten fare. I 1989 ble han overfalt, og i 1 ½ time ble han banket opp før de satte en pistol mot hodet hans. Nå skulle de endelig bli kvitt den brysomme evangelisten. Men som ved et under ble han sluppet fri.

Ramon kan ikke forklare hvorfor, men han er helt overbevist om at det var de himmelske vaktstyrkene som kom ham til unnsetning.

Ramon fikk være til stor velsignelse for indianerne i Fortuna. Her er han sammen med flere av de andre ungdommene på en samling i senteret i Curuguaty. Ramon i første rekke nr. 3 fra venstre

Men fortsatt var det mange ting som hindret evangeliet i vinne fram. Ikke minst hadde indianerne mange brutale skikker som de holdt fast ved.

Dette er de to tvillingene Rafaela og Rafael et godt eksempel på. Ifølge deres tradisjon så er det en

Tvillingene Rafael og Rafaela ble reddet, takket være evangeliet. Begge fikk vokse opp og er nå ni år gamle

forbannelse å føde tvillinger, fordi indianerne trodde at moren dermed måtte ha vært sammen med to menn. Derfor ble gjerne det ene nyfødte barnet satt ut i jungelen for å dø. Var det en gutt og ei jente var det som oftest jenta som fikk denne ublide skjebnen. En trenger jo ikke store fantasien for å forstå hva som skjedde med et hjelpeløst nyfødt barn ute blant rovdyrene i skogene.

Men etter hvert som evangeliets budskap bredte seg innover i skogene så ble det også satt en stopper for denne barbariske tradisjonen.

En av kirkene som Anna har vært med på å bygge

Nygift 100-åring blir døpt

Dåpskandidatene

Anna har mange rike minner fra Fortuna.

Virksomheten i indianerkolonien var i rik framgang, og etter hvert som menigheten vokste, ble også behovet for kirke mer og mer påtrengende. Nok en gang tentes gløden hos misjonsvennene hjemme i Norge, og etter et opprop i Korsets Seier begynte det å komme inn penger til en hardt tiltrengt kirke i Fortuna. Selv om det som kom inn ikke var nok til å få fullført byggverket, stoppet ikke byggingen.

Det er en som overvåker det hele. Han som kan åpne både bommer av jern, og pinsevennens lommebøker. Og underet skjedde nok en gang. En søster fra Telemark ble minnet om å gi en stor gave nettopp til

*Elsa og Heriberto (Chacho).
Han har bygd mange av
misjonens skoler og kirker*

kirkebygget i Fortuna. Hun hadde nettopp solgt forretningen sin, og nå ville hun være med på å investere for evigheten.

Når hun nå fikk anledning til å være med på å bygge en kirke i Sør-Amerikas jungel – ja da så hun det som et stort privilegium fra Herren. Dermed var det også nok penger til å kunne fullføre kirkebygget.

Ute i Fortuna satte byggmesteren inn flere folk slik at kirken kunne innvies til planlagt tid. Den 13. februar kunne Svein Jacobsen, generalsekretær i PYM foreta innvielsen sammen med den første forstanderen for menigheten – Bienvenido Morales.

Bare dette var en sensasjon, for Bienvenido var også høvding i Fortuna, og den første som Anna fikk lede til Kristus. Kolonien som ikke ville ha noe med kristendommen å gjøre. Nok en milepæl var passert for Anna Strømsrud, 19 år etter at hun tok fatt på dette nybrottsfeltet.

Noe av det største Anna opplevde før hun i 2001 igjen satte kursen tilbake til Norge, var at en mann som hadde fylt 100 år ble døpt. Han het Jose Juan Acosta, og hadde vært med som veiviser i Chacokrigen mot Bolivia på 30-tallet. Nå levde han av en spartansk pensjon, og han var en av de eldste i Fortuna. Nå ønsket han å bli døpt. Men før vi kom så langt så var det ”problem” han ville rydde av veien.

Det hadde seg slik at han var samboer med en dame omtrent på samme alder, og i Paraguay er det slik blant de som er kristne at de kan ikke være samboere, og så bli døpt. Nei – her måtte reglene følges, og det var bare å trå til. Først måtte det stelles i stand til bryllup, og deretter dåp, smiler Anne. ”Jeg tror ikke det er mange prester eller forstandere som har vært med på noe liknende i Norge.”

Hunden Frøya var en trofast følgesvenn, og den hadde sin faste plass ved siden av Anna under møtene. I Paraguay har man som vane å avslutte med sangen ”Jesus har forandret mitt liv” og deretter klappe når møtet var ferdig. Og det var også signal til Frøya om at møtet var slutt, for da reiste den seg alltid opp og stilte seg ved siden av Anna. Ellers fungerte den gjerne som ”vaktmester” under møtene, forteller Anna. Det var ikke uvanlig at hønsene også tok seg en tur innom på pinsemøtet, men da var gjerne Frøya snar til å få loset dem kontant og effektivt ut av lokalet. Hunden fulgte

henne i 12 år, og den ”snakket” fire språk, forteller hun. Norsk, spansk, engelsk og guarani.

Søndagsmøte i den nye kirken i Fortuna

Anna taler under innvielsen av kirken i Fortuna

Med den nye krika hadde den lille menigheten tatt et stort steg framover, samtidig som de hadde fått et viktig samlingspunkt i kolonien

To fornøyde pinsevenner

Sykdommen rammer

Anna er sterk av natur, og hun har gjennom 40 års tjeneste i misjonen vært med på å ta mange harde tak fysisk og psykisk. Gradvis satt det sine spor, og etter hvert måtte hun sette ned tempoet. Men det var ikke enkelt for en som tror at jernhelsen skal følge en hele livet. Nå opplevde hun å bli syk. Ikke bare en gang, men gang etter gang.

Hjertet sviktet, hun måtte gjennomgå tre store ryggoperasjoner, og hun fikk lagt ut pose på magen. Med jevne mellomrom kommer også den lumske malariasykdommen og slår henne ut.

Om malariaen har Anna sine helt bestemte meninger. ”Det er nemlig ingen leger her hjemme som tror at jeg har malaria, men den har jeg faktisk drasset med meg i over 40 år. Når de så tar sine prøver, så forteller de noe helt annet. Når jeg så står på mitt, og forteller at jeg kjenner kroppen min bedre enn dem, ja så er det samme som å snakke til veggen.

Jeg vet etter så mange år nøyaktig hvilke medisiner jeg må ha, men nei – de vil ikke skrive dem ut, selv om de er helt uten bivirkninger.

Under det siste malariaanfallet fikk jeg medisin av noen venner, og jeg ble selvfølgelig bra av dem. Som så ofte før. Nei leger er ikke alltid like lett å bli klok på, sier hun med undring.

På et tidspunkt anså myndighetene hele befolkningen i Paso Cadenaområdet som smittet av malaria.

Og de sendte umiddelbart inn folk for å ”sprøyte” hele området, hus og hytter. Kort sagt alle de steder som kunne tenkes å være tilholdssted for malariamyggen.

Det å ikke lenger kunne klare å gjøre 100 % innsats fikk fram følelsen av å være blitt unyttig – nesten som å bli satt på misjonens skraphaug, stemplet som: ”Utgått på dato.” Den som selv har vært i en slik situasjon vet at depresjon ofte da kommer snikende.

Og Anna opplevde for første gang i sitt liv en kraftig depresjon.

Hun forteller at overgangen fra Paraguay til Norge var vanskelig å takle, og gjorde nok sitt til å øke mismotet.

Møtte et medmenneske som forsto

”Hvordan skulle jeg klare å takle dette? Jeg hadde jo mer enn en gang måttet hjelpe andre som var både nedkjørte og deprimerte, men nå var plutselig rollene byttet helt om. Det var meg som var blitt pasienten. Nå var det jeg som måtte få behandling

Heldigvis så møtte jeg et fantastisk medmenneske da det var som mørkest rundt meg. Det var hun som var sykehuspresten på Rikshospitalet. Sammen med vennene mine stilte hun opp og var der i de mørkeste stundene”

Etter en stund klarte legen hennes å overtale henne til å reise på Sommerstevnet på Hedmarkstoppen, og det ble et veiskille for henne.

”Det var helt fantastisk å få være på møte igjen. Det å kjenne atmosfæren og få møte folk igjen. Tenk at

Herren hadde en slik opplevelse i vente til meg. Det var på en måte å få livet i gave på nytt.

Jeg fikk se at en krise som det med sykdommen min endret ikke mitt forhold til Gud, det brakte i stedet fram det beste som lå i bunnen av mitt gudsforhold – Jesu uendelige kjærlighet til meg. Han godtok meg akkurat slik jeg var.

Hele tiden mottok jeg rapporter fra Paraguay. Samtidig som det skapte en veldig lengsel i meg etter å få reise ut igjen, så gjorde det utrolig godt å høre at det arbeidet vi hadde fått utføre i Paraguay nå ga resultater.

De barna som jeg fikk det store privilegium å få undervise på skolen, tok nå sine universitetsksamener. Ikke bare tok de sine eksamener – nei de var også ivrige med i det kristne arbeidet blant indianerne.

Men du vet - et misjonskall er ikke noe man bare kan skru av – som en lysbryter. Det er noe som er lagt ned i meg, noe som alltid vil være der, uansett ytre omstendigheter”, sier en engasjert Anna Strømsrud.

Spesielt savnet hun pleiedatteren sin – Elsa, som bare var syv år den gang hun tok henne til seg. Anna får en egen glød i øynene, og det gode smilet kommer fram når hun forteller om Elsa:

”En dag kom en eldre dame og ei lita jente ruslende inn på misjonsstasjonen. Det var Elsa og bestemoren hennes. Spørsmålet var om jeg kunne ta vare på den lille jenta. Dette spørsmålet kom nokså overraskende på meg, men jeg forsto ganske raskt at det lå en stor tragedie bak denne henvendelsen. Bestemoren kunne fortelle at på grunn av blodhevn var begge foreldrene til Elsa blitt drept. Faren hadde de funnet halshogd på

Et lite stykke Paraguay i Sopelimkroken på Løten

veien, mens moren hadde gått en langsom og pinefull død i møte etter at de hadde gitt henne gift. Og nå var den lille piken overlatt til bestemoren, som ikke hadde noen mulighet til å gi henne noen trygg oppvekst.

Hvem kan vel si nei til et barn som har kommet i en slik forferdelig situasjon”, undrer Anna som selvfølgelig ikke klarte å si nei til Elsa.

I dag har Elsa passert 50 år og hun har sin egen familie, og dermed har Anna også fire barnebarn og seks oldebarn ute i Paraguay. ”Er ikke det flott”, sier hun stolt.

Du var jo en ung jente, med en bra utdannelse og kunne jo slått deg til ro i Norge og stiftet familie?

- ”Ja – det kunne jeg sikkert, men Gud hadde andre planer med mitt liv. Jeg hadde riktignok en kjæreste da jeg var i ungdomsårene, men da det ble klart for meg at jeg måtte velge mellom ham og kallet, så var det ingen

tvil om hva jeg ville velge. Jeg ønsket å velge den veien Herren staket ut for meg.

Dette bildet ble tatt da Elsa var 13 år og Anna var 34

Dermed ble det først evangelistgjerningen på Senja og deretter misjonsarbeidet ute i Sør-Amerika, Men jeg har ikke angret på dette valget. Det har vært en fantastisk opplevelse å få være en brikke i Guds store plan. En opplevelse som jeg ikke ville vært foruten. Jeg har fått leve et utrolig rikt liv og kan se tilbake på 40 års virksomhet med utrolig mange gode minner.

En fantastisk Far i himmelen

Jeg hadde det forresten så travelt med misjonsgjerningen der ute at jeg hadde ikke tid til å tenke på noe annet, i hvert fall ikke å anskaffe meg noen mann, selv om det kom tilbud fra flere menn i årenes løp.

Anna sammen med Elsa og hennes familie. I alt fikk hun oppleve fire barnebarn og seks oldebarn i Paraguay. Bildet er tatt den dagen Anna reiste hjem til Norge i 2001

Jeg hadde, og har fortsatt en mektig Far i himmelen. Han har sørget for meg i alle disse årene, og det har vært utrolig spennende å se hvordan han har lagt forskjellige ting til rette for meg. Når alt syntes helt håpløst, så har han kommet med sine løsninger.

Ikke minst når vi hadde bygningsprosjekter på gang. Vi fikk tro for å starte opp, enten vi hadde penger eller ikke. Så skjedde det utrolige, og det som var umulig i menneskers øyne - pengene kom”, sier hun med et godt smil..

Da Anna dro tilbake til Norge igjen i 2001 fikk hun oppleve å se sitt siste store prosjekt nesten ferdig. Det var barneskole, ungdomsskole med 450 elever, og den første videregående skole for indianere i Paraguay med 150 elever.

”Er det ikke flott at de kan få en utdanning, og på den måten få en ”nøkkel” til å komme ut av sin fattigdom?”, sier Anna og fortsetter: Lærerskolen rakk jeg ikke å bygge helt opp, men internatet sto ferdig da jeg reiste.

Heksedoktoren skulle knekke Anna

Selv om Anna har tusenvis av gode minner og opplevelser fra tiden i Paraguay, så har hun også noen som har vært skremmende.

”Det å misjonere og komme med et budskap fra Herren er også det samme som å starte opp en åndskamp.

Indianerne ville gjerne beholde sin dyrkning av fedrenes ånder, og når jeg så kom med evangeliet og

fortalte dem om frelsen og friheten gjennom Jesus, så møtte jeg også kraftig motstand. En gang forsøkte de å ta knekken på meg ved hjelp av hekseri.

Dette var tradisjoner de fortsatt holdt på med første gangen jeg kom ut til jungelen. Det var heksedoktoren som gjerne sto for disse ritualene og besvergelsene, hvor de kastet ondskap over dem de ikke likte. Nærmest som voodoo.

I vår del av verden er ofte dette noe vi bare avfeier som uskyldig overtro, men det er slett ikke noe å le av. Jeg har selv sett mennesker som har visnet ned og dødd etter slike besvergelses.

Da de sendte sine forbannelser over meg, opplevde jeg at jeg ble dårlig, men de lykkes ikke med sine forsetter fordi Gud var sterkere enn de onde åndene. Men det var en uhyggelig tid, hvor det var sterke krefter i sving i åndens verden.

Det er mange som tar lett på slike ting, men som kristne må vi aldri lukke øynene for at også onde ånder er en virkelighet.

Medisinmannen har en voldsom makt

Bergljot Nordmoen opplevde med egne øyne å se hvordan en trollmann skulle helbrede en kvinne som hadde fått et dyr i hjertet. Det var hans diagnose, og hvem torde vel si noe imot de mektige trollmennene. De hadde en utrolig makt over folket, og denne fulgte dem generasjon etter generasjon.

Nå grep han tak i den syke kvinnen og ristet, og herjet med henne så det var vondt å se på. Etter mange og lange hardhendte behandlinger satte han tryllestaven mot hjertet hennes og vred til. Deretter forestilte han at han nå hadde fått tak i dyret og sprang ut med det og kastet det.

Kvinnen som led av malaria ble selvsagt ikke det spor bedre av en slik røff behandling. Tvert om. Men da Bergljot omsider fikk lov til å gi henne medisinen "Aralén" kom hun seg fort igjen. Slike episoder hadde vi mange av, og det var hele tiden en kamp som ble utkjempet. Evangeliet og Guds kraft mot hedenskapets trolldom og forbannelser", sier hun.

Vår Herre & Norsk Luftambulansse

Flere ganger sto Anna ansikt til ansikt med døden. Som den gangen da hun var uheldig å brette benet i ankelen.

Vel var hun vant til store avstander til lege og sykehus fra tiden på Senja, men her ute i jungelen var det 30 mil til nærmeste lege.

Anna var ganske robust, men nå skulle situasjon vise seg ganske snart å bli katastrofal. Det gikk betennelse i bruddet og via blodet bredte denne seg ut i hele kroppen. ”Jeg var helt sikker på at sykdommen nå ville sette en stopper for virksomheten min i Paraguay, og at nå var jeg kommet til endestasjon for livsreisen min på denne siden av graven.

Plutselig kom jeg til å tenke på at jeg var medlem i Norsk Luftambulansse. Det hadde seg slik at nevøen min på Løten hadde snakket så varmt om denne Luftambulansen, og det endte med at jeg meldte meg inn og betalt medlemskapet på kr. 150.-

På fredag ringte misjonær Skretting for meg fra Paraguay og allerede på mandag var det norske teamet på plass. Med i teamet hadde de en norsk lege som snakket flytende spansk.

På sykehuset hadde de ikke noen tro på at jeg skulle bli hentet av luftambulansen, og de tvilte sterkt på at jeg hadde en slik fin forsikring. Dessuten hadde de også slurvet mye med behandlingen av meg. Men jeg skal si deg at tonen ble en helt annen da det norske teamet sto i døra med den spansktalende legen i spissen. Allerede dagen etter var jeg på vei hjem til Norge. Det var en utrolig effektivitet fra deres side.

Profesjonelle folk hjemme i Norge ordnet opp med billetter til de forskjellige distansene, sørget for at det var medisinsk kyndig hjelpemannskap underveis, og for å få plass til båren og meg hadde de reservert ni plasser på flyet fra Asunción til Buenos Aires, og det samme på flyet videre til Amsterdam. Der sto Luftambulansens eget jetfly klar til å hente meg hjem til Norge. Om bord hadde de sine egne leger som øyeblikkelig begynte å behandle meg.

Jeg var ikke et sekund overlatt til meg selv, men ble fulgt opp døgnet rundt.

Jeg tror denne redningsaksjonen kostet rundt 300.000 kroner, men det er ikke tvil om at den reddet livet mitt. Men jeg er også helt overbevist om at Vår Herre og Norsk Luftambulanse i mitt tilfelle var gode samarbeidspartnere”, sier en strålende fornøyd Anna og sender en takk til både Herren, og de profesjonelle hjelperne i Norsk Luftambulanse.

Hvor mange barn har du...?

Anna var ganske ung da hun dro ut til Paraguay første gang, men følte seg likevel godt voksen. På tross av dette hadde den norske konsulen litt vanskelig for å forstå seg på menighetene i Norge som kunne sende ut en slik blåøyet og lys ”jentunge” i et så alvorlig oppdrag. Hun kunne ikke riktig skjønne hva Anna hadde der ute å gjøre. Sett med norske øyne så var det nok naturlig å tenke slik, for det var ganske så uvanlig at noen ville bosette seg under slike forhold som Anna hadde gjort.

Mange år senere minte hun Anna om dette da de møttes på en 17. mai-fest. ”Men nå vet jeg hvorfor du kom”, sa hun.

Det var ikke så helt enkelt den første tiden. Alt var nytt. Jeg opplevde både et kultursjokk, og i tillegg så var språkmurer jeg måtte over.

Den første tiden synes jeg det var bare hyggelig med alle komplimentene jeg fikk. For dette var noe som var nytt for meg. Jeg var jo bare en ganske alminnelig, lubben bondejente fra Løten.

Men det gikk ikke så lenge før jeg syntes det var plagsomt, og det var ikke så mange smilene som ble servert når komplimentene haglet over meg, minnes Anna.

”Uansett hvor jeg kom så fikk jeg spørsmål om jeg var gift, og selv om jeg svarte benektende på det, så var likevel neste spørsmål: Hvor mange barn har du!

Dette var et lite sjokk for meg, samtidig som det fortalte om deres moralbegreper. For dem var det helt utenkelig at jeg som var 30 år ikke hadde noen barn, enda jeg hadde lyst hår og blå øyne”.

Men hvordan var det å være alene?

- ”Misjonsstasjonen i Paso Cadena lå langt til skogs, og da Bergljot reise hjem var jeg helt alene igjen. Jeg hadde jo riktignok hunden min og de andre dyra. Så de læte nok en del norsk på den tiden, samtidig som de helt sikkert fikk høre mange underlige betroelser, og de så alle tårene som rant. Men dette var trofaste venner, og de røpet aldri noe av det de så eller hørte, ler Anna.

Etter hvert som arbeidet tok all min tid, var det faktisk godt å være alene. Jeg var ikke i tvil om at Gud hadde gitt meg et kall, det største kallet som fins på denne jord, et himmelsk kall til å forkynne evangeliet for indianerne.

Nå kunne jeg gå direkte inn i de gjerningene som lå ferdige foran meg, uten å behøve å ta hensyn til noen andre, og uten å være bundet til noe på jorden. Det var en befriende følelse å ha det slik, og det ga livet mitt full tilfredsstillelse.

Men la det være sagt med en gang – det er også en fare for at man kan bli altfor selvstendig når man er i en slik situasjon, og jeg ba rett som det var Herren om å korrigere meg hvis ”Anna” tok helt over styringen.

Det var nok å fylle døgnet timer med. Det var nybrottsfelt som skulle opparbeides, skoler skulle bygges, kirker og sykehus – ja til og med broer. Og innimellom var nok tanken der om at det hadde vært kjekt å ha en mann ved min side, som kunne hjulpet meg. Men nå jeg nå ser tilbake så har det lykket uten noen mann, og jeg har fått sende all takk til Herren for Hans store hjelp og nåde.

Det hendte nok at jeg synes oppgavene kunne bli i største laget, men da var det godt å kunne hvile i dette løftet: ”Den som mangler visdom, han be Herren om det”

Det var noe jeg måtte gjøre titt og ofte, og når arbeidet har lykket må jeg bare gi Herren alene æren for det.

”Bare en kvinne”

Da det store prosjektet med Eben-Ezer skulle innvies i 1975 var det mange mennesker som var møtt fram, både fra sivile og militære myndigheter. Og selvfølgelig var det flere pressefolk der for å dekke begivenheten.

Nå skulle de gjerne ha et intervju med den som var ansvarlig for prosjektet, og de oppsøkte feltrepresentanten for misjonen. Han på sin side henviste dem til meg, siden det var jeg som hadde hatt ansvaret.

De aller fleste av dem ble nok litt lange i ansiktet da de oppdaget at det var en kvinne som var ansvarshavende, og da ble også intervjuene ganske raskt unnagjort. Det gjorde meg ikke noe, men det var helt tydelig at jeg i deres øyne var "bare en kvinne".

Iblant var det også fordeler å være alene. Ikke minst når det var noe jeg gjerne ville ha gjennom hos myndighetene, det kunne være å få jord til indianerne, eller fremme noen av deres rettigheter. Da satset jeg bestandig høyt. Skulle man oppnå noe, så nyttet det ikke i dette tungroddede byråkratiet å starte nederst. Det var noe av det første jeg lærte meg. Jeg sørget derfor for å få audiens hos ministrene, og de hjalp meg å få sakene igjennom.

Det skal ikke underslås at det var nok de gangene da tårene også åpnet portene og gjorde underverker.

Men jeg ble respektert av dem og de var veldig hyggelige mot meg.

Det var også kulturforskjeller som måtte overvinnes. Da jeg var i Paso Cadena fartet jeg gjerne rundt på en moped, men den gang så var det nesten uhørt for en dame å bruke et slikt fremkomstmiddel. Ofte fikk jeg høre hvor ukvinnelig jeg var, og at jeg brukte langbukser gjorde ikke saken noe bedre. De synes også det var forferdelig at jeg dro omkring i skogene alene, for det skulle heller ikke en dame gjøre. Men jeg var jo alene, og jeg måtte jo få røre på meg, og etter en stund aksepterte de meg slik jeg var.

Som kvinner blir vi alltid akseptert i det sosiale arbeidet, men når det gjelder arbeidet i menigheten er det få kvinner som har noen fremtredende stilling. Men hos indianerne blir de enslige misjonærkvinnene svært høyt respektert.

Helt fra den første indianermenigheten ble dannet i vårt distrikt, ble jeg bedt om å være med på eldstemøtene, og jeg gjorde det. Og jeg er helt overbevist om at vi som kvinner kan komme med både god råd og veiledning i mange saker. For min del synes jeg at jeg har levd et fullverdig og godt liv som enslig misjonær, og jeg vet at dersom jeg fikk leve livet om igjen, ja da ville jeg valgt det samme. Uansett om man er gift eller ikke, så får vi alle vår del av prøvelser og vanskeligheter.

Det som er helt avgjørende er at vi får være i Guds plan med våre liv. Er vi det, så har jeg for min egen del oppdaget at lydighetens velsigner oppveier i fult monn alle de prøvelser vi måtte møte på vår vei.

Arbeidet fortsetter i Curuguay-området

Skolen Nueva Esperanza

Anne Lise og Ole Johannes Jorud var i Villa Ygatemi og området rundt Curuguay i perioden 1992 - 1995, med ansvar bl.a. for jordbruksprosjekt. Var igjen ute i

perioden 1999 – 2002, 2007 – 2008, og fortsatte jordbruksprosjektet fram til 2002, samt bygging av flere skoler og kirker fram til 2008.

Gunvor Westgård arbeidet i Curuguaty-området i perioden 1992-1994, og hadde da blant annet ansvaret for et helseprosjekt. Var tilbake i Curuguaty i 2002-2003, samt på kortere besøk senere.

Brigido Enciso var leder for jordbruksprosjektet i 10 år, og grunnla Filadelfia-menigheten i Curuguaty. Han er nå pastor for menigheten.

Carlos Genez i Villa Ygatemi har vært leder for menigheten i mange år, og er nå leder for skolebygg i ache-kolonien Kuetuvy.

Miriam og Alfredo Saucedo kom til Curuguaty i 1994 (fra Paso Cadena). De tok ansvaret for helseprosjektet, i tillegg til arbeidet i menighetene i området. Arbeidet der til 1999.

Sheila og Olav Skretting kom til Villa Ygatemi i 1995 og overtok etter Joruds. Hadde ansvaret for jordbruksprosjektet. Bygde skole i indianerkolonien Ka'aporã Poty, samt lærerboliger i Itanarami. Reiste hjem i 1999.

Brit-Lajla og Rudolf Leif Larsen arbeidet i området i perioden 2005 – 2007, og hadde organisasjonsseminarer i Fortuna og ache-kolonien Kuetuvy, samt besøkte venneflokkene i området.

I 2008 er **Juan Ramon Gomez Salez** pastor i Furtuna-menigheten. **Sergio Portillo** er pastor i Primero de Marzo, og leder for indianermenighetens styre. **Ignacio Gimenez Salez** er pastor i Itanarami.

Kan ikke avslutte et misjonskall

Det er lett å sitte hjemme i Norge og vite hvordan man bør evangelisere. Ikke minst fordi vi har så mange tekniske muligheter. Ikke minst via radio og TV. Det er også fullt mulig å gjøre dette i flere Søramerikanske land, men det er egentlig nytteløst å sende på indianernes eget språk. Indianerne er fattige, og de har verken radio eller TV. De få eiendelene de har er ikke mer enn at kona kan bære dem med seg i et tørkle – når familien er på flyttefot. Noe de svært ofte er. Derfor må det evangeliseres på en helt annen måte.

Indianernes beskytter

For indianerne i Paraguay har Anna Strømsrud blitt et begrep. Et begrep som alle forbinder med noe godt. Mest kjent er hun i brun skogsdress og en stor rød stråhatt på hodet. I dette antrekket fartet hun rundt om, på uframkommelige veier, på stier innover i jungelen, over brusende elver, eller bak rattet i jeepen. Alltid var hun på farten, med hodet fullt av planer og visjoner. Faste følgesvenner var bibelveska og ryggsekken med medisiner. Det var ikke uten grunn at hun fikk hedersnavnet "Indianernes beskytter". Mange så på henne som selve "prototypen" på en misjonær. Med evangeliet og praktisk håndlag i en fin kombinasjon, kjempet hun til hun hadde nådd sine mål. Ikke minst kom dette til uttrykk da hun sto på for å få gjennomført sin visjon om Eben-Ezer.

Mens vi har jobbet med denne boken, flyttet Anna inn på Løten Helsetun. Her fikk hun sitt eget rom, og ingen var det minste i tvil om at misjonen sto i høysetet, når

de kom innom på besøk. Den elektriske rullestolen sto parkert utenfor døren for det er ikke plass innenfor. For på rommet hadde hun rigget seg til med skrivebord og egen PC. Veggene var dekorert med bilder og minner fra en lang periode i Paraguays jungel.

Selv om Anne den siste levetiden sleit med mye sykdom var hun hele tiden opptatt av misjon. Hun forsonte seg etter hvert med tanken om at det ville bli vanskelig for henne å komme ut på misjonsmarken igjen, men hevdet hele tiden at et misjonskall er ikke noe man bare kan avslutte.

Derfor skulle man ikke samtale mange minuttene med Anna, før hun dreide samtalen inn på misjonen. Siste gang vi var sammen konkluderte hun det på denne måten:

"Det er noe som er nedlagt i meg, og jeg kjenner fortsatt hvordan det rykker til når jeg enten hører, eller leser noe fra Paraguay. Det er der ute hjertet mitt er. For alltid!"

Anne Strømsrud sovnet stille inn på Løten sykehjem den 16. november 2006.